

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ετελείωσαν. Με άλλους λόγους το λαμπρόν αυτό μυθιστόρημα του Δ εν ο γ ι ε ρ, εν από τα ωραιότερα, τα εύθυμότερα, τα διασκεδαστικώτερα και τα διδακτικώτερα που εδημοσιεύσαμεν έως τώρα, συνεπλήρωθη. Τα τελευταία καθυστερήσαντα φυλλάδια της «Διαπλάσεως των Παίδων» του 1894 ετυπώθησαν και στέλλονται όλα μαζί σήμερον εις τούς συνδρομητάς του έτους έκεινου, οι όποιοι τήν εσπόμενον με τίστην άνυπομονήσιν. Φανταζόμεθα πλέον τήν χαράν των!...

Και οι νέοι συνδρομητάι δύνανται νάποκτήσουν τόν τόμον τής «Διαπλάσεως» του 1894 συμπληρωμένον με τήν πλοήθειάν του, τών ποιημάτων του και τών εικόνων του, άντι δραχμών 7. άδεται, άντι δρ, 10 χρυσόδεται.

γάλο μεγάλο κόκ, τήν όποιον ο άγαπητός υίός κατεδρόχισε με μεγάλην μεγάλην όρεσιν.

Μετά τήν γ λ υ κ ή αυτό διάλειμμα, έξηκολούθησεν ο περίπατος και ή συνομιλία. Άλλά τώρα την διευθίνει ο Μιμής και είνε πλέον εύθυμος και έλαφρά. Έν τούτοις τήν σοβαρά εκείνα δέν έλησμονήθησαν και άποδείξει είνε ότι τήν έσπέρας ο Μιμής έπήγγε να κοιμηθή χωρίς φωνήσ και χωρίς κλάματα πρής μεγάλην χαράν όλων και πρής πάντων τής Άννης, ή όποία κάθε βράδυ έπερνούσε μαζί του πολύ άσχημα.

και δαυλενονται τα φυλλάδιά μου, διά να με άναγνώσκουν.

Άν τούτη είνε ή κλίσια σου, θαυμάσια τών Όραιών Τεχνών, άν το θέλη ή πατήρ σου, διατί να μη γίνης ναυτικός; Λαμπρότατον στάδιον! Θα σου παρατηρήσω όμως ότι ή όστυνομική δέν είνε έπιστήμη. Ηκουσεσ ποτέ κανένα να σπουδάξη άστρόνομος; Άστρόνομος μάλιστα...

Δέν ένθυμούμαι πλέον τήν ψευδώνυμά που μου είχες γράψη, Ιρυσάετα. Όστε άν θέλεις να εκλέξω και δια τούς άδελφούς σου, γράψε μου τα πάλιν. Σας άσπάζομαι θλους.

Άς είνε λοιπόν, Έλικωνίας Παρθένε, είνεθα σύμφωνοι. Όλα άς γίνονται με μέτρον και ή νηστεία και ή χορδή και ή διασκεδασια και ή εργασία. Με μίαν συμφωνίαν όμως: Είς κάθε έξ μέτρα εργασίας, άς άναλογή έν μέτρον διασκεδασίας. Έχεις καμμίαν άντίρρησην; Έλπίζω ότι σου έπέρασε τώρα ο πονοκέφαλος και ... ή ζήλεια. Έχεις άδικον; εγώ τας φίλας μου δέν τας λησμονώ ποτέ.

Βλέπεις λοιπόν, Μαργαρίτα, πόσον κακά έκαμνες να παραπονήσαι κατά τής Τύχης; Ίδου ή καίμένη πόσον σ' εύνοεί. Πρόσεται να μιν παραπονεθής άλλη φορά, να μη την δυσανεστήσης, ώστε ή εύνοιά της να είνε σταθερά. Ποίς ήξέυρει έν ποτε δέν σε κάμη να κερδίσης και μεγαλύτερα πράγματα!

Σ' ευχαριστώ διά τούς θερμούς επαινούς, Δόν Κιχώτη. Αυτό τήν ψευδώνυμον σου εξέλεξα. Ίσως θάνέγγυσες τήν βίβλιον και θα σου ήρесе πολύ, διά να προτείνης τοιούτον ψευδώνυμον; Άλλ' είνε βεβαία ότι δέν θα θελήσης ποτέ να μιμηθής τόν ήρώα του.

Μόνον όσα εγκρίνονται δημοσιεύονται. Άν όρθε Ηπειρώτα, και με τήν έσειράν των. Όστε έχε ύπομονήν και στέλλε μου πάντοτε να εκλέγω τήν καλύτερα. Τή παιδικόν εκείνο πνεύμα, όπως τήν έσταίλες δέν ήτο άξιον δημοσιεύσεως, ο Μέλας Αετός τήν διετύπωσε καλύτερα. - Και εγώ με πολλήν άνυπομονήσιν περιμένω τήν κατά τι. Τι συμβαίνει λοιπόν;

Να μην είσαι διόλου λυπημένος, Φόβθε Άπολλων, διότι δέν μου έπροξένησες καμμίαν στενοχωρίαν. Άπενανίας ή μακρά σου έπιστολή μου έμαθε ένα σωρό πράγματά που δέν τα ήξευρα; και τήν κυριώτερον, ότι ο Παχός Τσίρος άπήντησεν εις τήν έρώτησιν τής φίλης μου. Είπί τω όμως ότι εγώ δέν έλαβα καμμίαν άπάντησιν. Άς λάβη τόν κόπον να μου την ξαναγράψη.

Τή πιστεύω ότι δέν είνε κολακεία, Ιστορίσμενε Τυμωρηστέ, όσα καλά μου γράφεις. Άλλ' αυτά ακριβώς άποδεικνύουν ότι είσαι καλό παιδί και αγαπάς τās καλās άναγνώστεις.

Άπό ένα γλάνκο φυλλάκι στέλλει ή Διάπλασις εις τούς φίλους της Μαργαρίαν Δρόμον, - Άρθούρον Κοίν, - Άθαν τού Φαλήρου, - Παχόν Τσίρον, - Έστύνην Ονητήν (ή όποία κλέπτει καιρόν δια να με άναγνώσκη και προσεται ότι ή κλοπή αυτή δέν καταδικάζεται) - Μέλας Αετός, Χαλασιόν Κόρου κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 22 Άπριλίον

152 Αεξιγριφος.
Έν μόριον κ' έν ζών μαζί εάν συνδέσες, Όραϊόν τι και ευόδες ευθύς θαποτελής. Έστάλη υπό τού Τίκανου τών Ααεών.

155. Στοιχειδιγριφος.
Πάν' οι κόποι μου χαμένοι, Βγάσω λά και βάζω νι. Ο αυτός εκείνος μένει Δέν άκούει λά και νι. Έστάλη υπό τού Μουζίου Σκεΐδα

154 Άναγραμματισμός.
Έχω πλούτη, άρχω, είμαι μέγας κύριος δε- [σπόντης] Μή με άναγραμματίσης.θά με τρέμ' ή άν- [δραστής]

155. Σταυρός.
Διά τών γραμμάτων ΝΞΨΗΑΩΟΙ σχημάτι- σον σταυρόν εκ τών όνομάτων δύο νήσων άπο τελούμενον. Έστάλη υπό Γεωργίου Έρημ. Καρδαμάκη

156. Πυραμής.
+ Νάνατικατασταθώσιν οι + στυροί διελ γραμμάτων + ουτως ώστε ναναγινώσκου- + ται τόνομα νήσου τών + Κυκλάδων. αι θ στιγ- μά τής βάσεως μετά τού έν τή μέσση αυτών σταυρού άποτελέσται τόνομα Ισθμού, αι ύπεράνω αυτών 4 τόνομα βασιλείας τής Περείας και αι ύπεράνω αυτών 2 τόνομα κτηνού. Έστάλη υπό τού Άρχιεπίσκπου Θεοδοσιολέου

157-158 Κεκυρυμμένα όνόματα πόλειων.
1. Οι άνάρετοι και καλοί όνομα καλόν έχουσι. 2. Ο σύμισεις έτέρω μη ποιήσεις. Έστάλη υπό Θεοδοσιολέου Ο. Ζωιστοπούλου

159-165. Μαγικόν γράμμα.
Δι' αντικαταστάσεως ενός οιουδήποτε γράμμα- τος εκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε τού αυτού, να σχηματισθώσιν άλλαι τό-σαι λέξεις: Νότος, άκνος, θόλος, γάμος, Κύπρος. Έστάλη υπό τού Μακρολέλεκου Δρόμου

164. Συλλαβική άκροστιχίς.
Αι αρχικά συλλαβαί τών ζητούμένων λέξεων άποτελοϋσι τήν όνομα μίας τών Άρπυιών. 1, Νηρηίς. 2, Αρχαίος βασιλεύς. 3, Θεός τής αρχαιοτήτος. 4, Νησος τών Κυκλάδων. Έστάλη υπό τής Έλληνίδος Καλλιτεχνίδος

165 Έλλειποσύμφωνον.
Οου-ι-εσι-αση. - Οου-αση-εσι-ειση. - Οου-ειση-εσι-ο-εο. - Οου-ο-εο-ουεια-αση. Έστάλη υπό Ηέρου Μ. Σχιζάρη

166. Φωνηεντόλοπον.
π-τρ-πρτς-νρ- Δπ-δς-δθ-ν-ς-τ-δκν-γδ-τς-τσ. Έστάλη υπό τού Άρχιεπίσκπου Θεοδοσιολέου

ΑΥΣΕΙΣ
των πνευματικών άσκήσεων τής 27 Ιανουαρίου 1896

51. Κρίτας (Κρήτη, άς). - 52. Φάρος, λάρος. - 53. Ο λύκος. - 54. Έλένη - 55. Κ Π - 56 - 58. 1. Χοίρος, 2. Δ Ρ Π Α Λύκος, 3. Βούς. - 59 - 62. Τή Δ Ν προσθήκη τών γραμμάτων σ και τ σχηματίζονται αι λέξεις: κίστωρ, Μ Μ σκότιος, μαστός, τέσμα. - 63. Ο Α Λ Α Δ Ιχθύς. - 64. Διαφέρουν καθότι ο Ι Σ μεν ράπτει μās ένδεδεί, ο δε κλέπτει μās γ δ υ ν ε ι. - 65. Μονόλογος. - 66. ΑΡΗΣ, ΙΡΙΣ (1, Δ Σωτός. 2, Ρινόκερος. 3, ΗΡα- κλής, 4, Σίτος). - 67. Τά καλά κόπη κτώνται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Ευνιστώμενον υπό τού Ύπουργείου τής Παιδείας ως τήν κατ' εσχόλην παιδικήν περιοδικήν σύγγραμμα, άλλθετε παρασχήν εις τήν χάριν ήμων άνηλικών, και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 7. - Έξωτερικού φρ. χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι λεπ. 15. - Έν τω Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Όδός Αίόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. - Τόμ. 3ος.

Έν Αθήναις τήν 23-30 Μαρτίου 1896

Έτος 1896. - Άριθ. 12

ΚΙΣΚΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια' Ιδε σελ. 81)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.
ΚΑΓΕΤΤΗ

Ο Κασκαμπέλ, ο Γιάννης, ο Άλέκος και ο Μακρολέλεκας, άκούσαντες τās φωνάς εκείνας, όρμησαν έξω τής άμά- 5ης.

«Απ' έδώ, είπεν ο Γιάννης δεικνύων τήν γραμμήν του δάσους, τήν όποϊον έξε- 10 τεινέτο κατά μήκος τής μεθορίου. - Άς άκούσωμεν άκόμη» είπεν ο Κασκαμπέλ.

«Έτειναν τήν ούς, αλλά δέν ήκουσαν τίποτε πλέον:

- Μήπως συνέθη κανένα δυστύχη- 20 μα; ήρώτησεν ο Άλέκος. - Όπως ήθελες, απεκρίθη ο Γιάν- νης, είνε βέβαιον ότι αι φωναι εκείναι ήσαν φωναί άγωνίας και ότι άπ' αυτό τήν μέρος, κάποιος εύρίσκειται εις κίνδυ- 30 νον.

- Πρέπει να σπεύσωμεν εις βοή- 40 θειάν του, είπεν ή Κορνηλία. - Ναι, παιδιά, εμπρός! είπεν ο Κασκαμπέλ και άς όπλισθώμεν καλά! Ποιος είξέρει τί θαπαντήσωμεν!»

Ευθύς άμέσως, ο Κασκαμπέλ και ο 50 Γιάννης όπλισμένοι δια τουφεκίων, ο Άλέκος και ο Μακρολέλεκας όπλισμέ- νοι δια πολυχρότων, άνεχώρησαν εκ τής Ευδρ ό μου Οϊκίαις, τήν όποϊαν θα 60 έφύλαττε μέχρι τής έπιστροφής των, ή Κορνηλία με τούς δύο σκύλους.

Ηκολούθησαν, επί πέντε ή έξ λεπτά, 70 τήν άκραν του δάσους, τείνοντες άπό καιρού εις καιρόν τήν ούς, διά νακούσουν. Άλλ' ούδείς ήχος έτάρασε τήν ήσυ- 80 χίαν του δάσους. Έν τούτοις ήσαν βέ- βαιοι ότι αι φωναί ήκούσθησαν άπό εκεί- νο τή μέρος και όχι άπό πολύ μακρυ- 90 σμένην άπόστασιν.

«Μήπως μάς έφάνη; παρετήρησεν ο Κασκαμπέλ. - Όχι πατέρα, απεκρίθη ο Γιάν- 95

νης δέν είνε δυνατόν να ήπατή- 10 θημεν τόσω. Ά! άκουσε!

Κάποιος έκραζε πραγματι- 20 κώς, αλλά τώρα ή φωνή δέν ήτο άνδρική, όπως τήν πρώτην φοράν. Ητο φωνή γυναικός, ή παιδιού, καλούσα εις βοήθειαν.

Η νύξ ήτο πολύ σκοτεινή και 30 υπό τόν πυκνόν πέπλον τών δέν- δρων, δέν διέκρινε τις τίποτε πέραν όλίγων μέτρων διαστή- ματος. Ο Μακρολέλεκας είχε προτείνη να συμπαραλάβουν ένα τών φανών τής άμάξης' άλλ' 40 ο Κασκαμπέλ δέν τού παρεδέ- χθη, διότι έφρόνεε δικαίως ότι συνετώτερον ήτο να μη φαι- νωνται.

Άλλως ήτο εύκολον να ο- 50 δηγηθών άπό τās κραυγάς, αι όποσαι ήκούοντο όλονέν εύκρινέ- στεραι. Τφόντι δε μετά πέντε λεπτά, προχωρήσαντες εντός του δάσους ο Κασκαμπέλ, ο Γιάννης, ο Άλέκος και ο Μακρολέλεκας 60 έφθασαν εις έν μέρος, όπου δύο άνδρες κατέκειντο επί του έδά- φους και μία γυνή, γονατισμένη πλησίον του ένός εξ αυτών, έ- 70 κράτει τήν κεφαλήν του με τās χείρας τής.

Τής γυναικός ταύτης είχον 80 άκουσθη τελευταίως αι κραυγαί. «Έλάτε! Έλάτε! τούς 90 εκόκτωσαν!» έκραζεν ινδιστί, εις διάλεκτον σινουικινήν, τήν όποϊαν άν άνέπνεεν. Ούδέν σημεϊον ζωής... «Είνε νεκρός!» είπε.

Και ήτο τφόντι. Μία σφαίρα διατρυ- 10 πήσασα τόν κρόταφόν του, τόν είχε κε- ραυνοβολήση. Και τώρα, τίς ήτο ή γυνή εκείνη, 20 τής όποίας ή γλώσσα έμαρτύρει τήν ινδικήν καταγωγήν; Ητο νέα ή γραία; Τήν στιγμήν εκείνην δέν ήδύναντο να διακρίνουν εις τήν σκοτίαν; άλλως ή 30 γυνή έφορει καλύπτραν. Άλλ' αυτό θα έλεγε πώς εύρέθη εκεί, ποία ήτο, και υπό ποίας περιστάσεις διεπράχθη τή 40 διπλοϋν εκείνο έγκλημα. Τό μάλλον

Η Κορέττη

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΦΩΝΗΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ντο-ρε-μι-φα-σολ-λα-σι-ντο.

ΟΙ ΣΠΟΡΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΥΤΡΩΝΟΥΝ

Έσπασε το βραχιόλι της Μαρίας και μερικές χάνδρες έπεσαν εις το πάτωμα. Τās είδεν ο μικρός Άνδρας, ο αδελφός της Μαρίας και τας έμάζευσε. Άλλες ήσαν κόκκινες, άλλες γαλάζιες, άλλες κίτρινες.

— Ξεύρω εγώ τι θα κάμω, εκέκφθη ο Άνδρας. Θα τας κρύψω μέσα στο χώμα, όπως εκρυψε προχθές η μητέρα και φασόλια, και έλεγε πως σε λίγον καιρό θα έχωμεν πολλά, πολλά φασόλια, πολύ περισσότερα από εκείνα που έφύτευσε. Έτσι κ' εγώ τώρα. Θα φυτέψω αυτές τες χάνδρες και ύστρ' από λίγον καιρό θα έχω ένα σωρό χάνδρες και θα τες δώσω της Μαρίας να χαρή.

Τότε ο μικρός Άνδρας κατέβη εις τον κήπον, επήρε ένα θυλάκι, όπως είχε κάμη η μητέρα του, άνοιξε μία τρύπα εις το χώμα και έβαλε μέσα δύο χάνδρες κόκκινες. Ύστερα άνοιξε μίαν άλλην και έβαλε μέσα δύο χάνδρες γαλάζιες και ούτω καθεξής, έως οτου τας έφύτευσεν όλας.

Την άλλην ημέραν επήγε να ιδη άν εις την θέσιν όπου τας είχε βάλη, έφύτρωσε κανένα πράσινο σημάδακι, όπως έφύτρωσεν εις την θέσιν όπου η μητέρα του είχε φυτέψει τα φασόλια. Τίποτε!

Έσκέφθη ότι ήτο ίνωρις ακόμη, διότι και τα φασόλια της μητέρας εκάμαν όκτώ ημέρας να φυτρώσουν. Τότε μάστιχα είχε ξεφυτέψει ένα, διά να δείξη εις την Μαρίαν και εις τον Άνδραν πως είχε φουσκώσει και διά να τους κάμη να πιστεύσουν ότι το μικρό εκείνο πράσινο βλαστάρι που έβλεπαν, έβγαίνει άπ' αυτό το ίδιο φασόλι.

Έπερίμενε λοιπόν όκτώ ημέρας, έως την Κυριακήν. Άλλά κáλιν τίποτε, τίποτε!

Έξεφύτρωσε μίαν χάνδρα. Ήτο απαράλλακτη όπως την είχε φυτέψει ούτε έφουσκωσεν, ούτε πράσινον φύτρον είχε. Τότε, θυμωμένος, έδειξε την χάνδραν εις την μητέρα του και την έρώτησε γιατί δεν έφύτρωσε και αυτή, σαν τα φασόλια.

Άλλά η μητέρα τή απήντησεν ότι δεν φυτρώνει κάθε πράγμα που έχει σχήμα η χρώμα σπόρου. Διά να φυτρώσει πρέπει να το έχη κάμη η γη, πρέπει να προέρχεται από το ίδιο φύτρον. Και διά να πιστευσει τή έδωκε σπόρον ραδικιάς, ο Άνδρας τον έφύτευσε μόνος του και ύστερον από όλίγας ημέρας είχε σγουρά και τρυφεράτα ραδικία.

Ω, τώρα ο Άνδρας είχε πολύ χαρούμενος! Τώρα πλέον ειζεύρει τι φυτρώνει και τι δεν φυτρώνει!

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟΝ

Ένα σύννεφον έπερνούσε άπ' επάνω από άγρούς, τους όποιους εφλόγιζε και κατέκαιεν ο θερινός ήλιος, χωρίς να ρίψη ούτε μίαν σταγόνα επί του αύχμηρού εκείνου τόπου. Όταν εφθασεν εις την θάλασσαν, έστάθη και ήρχισε να βρέχη ραγδαίως. Κατόπιν υπήγεν εις το βουνόν και εκαυχήθη διά την γενναιοδωρίαν του.

«Ωραία γενναιοδωρία μά την αλήθειαν! έίπε το βουνόν. Έντρέπομαι διά λογαριασμόν σου. Είμπορούσες να σώσης αυτόν τον διψασμένον τόπον, άν έρριπτες όλίγας σταγόνας επάνω του. Η θάλασσα τί ανάγκη είχεν από τα νερά σου; Έυεργετών ασκόπως τους πλουσίους, κλέπτεις τους πτωχούς οι όποιοι έχουν πραγματικώς ανάγκην της εύεργεσίας σου.»

[Κατά τον μύθον του ΚΡΙΑΩΦ]

Ο ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ

Έκ της σειράς των θαυμάτων του άρχαιου κόσμου, επροτίμησα, μικροί μου φίλοι, να σας όμιλήσω σήμερα περί του Ολυμπίου Διός. Ως γνωρίζετε, εις την Ολυμπίαν έτελοϋντο άλλοτε οι Ολυμπιακοί Άγώνες, η αναβίσις των όποιων κρατεί σήμεραν αναστάτους τας Άθήνας. Είς την Ολυμπίαν υπήρχε Ναός του Διός—τα ερείπια του όποιου σώζονται μέχρι σήμερα, — έντός δε του Ναού τούτου υπήρχε το περίφημον άγαλμα του Φειδίου, ο Ζεύς, καθήμενος επί θρόνου, ως βλέπετε εις την παρατιθεμένην εικόνα και κρατών εις την χείρα την Νίκην. Ποσάκις άρχαιοί Ολυμπιονίκαι, πρὸ του Άγώνος, δεν προσυχηθήσαν ένώπιον του αγάλματος τούτου, ζητούντες παρά του Διός την Νικην! Το άριστούργημα τούτο της άρχαιάς τέχνης συνδέεται λοιπόν στενότερα με τους Ολυμπιακούς Άγώνας, οι όποιοι και πάλιν έγιναν το ζήτημα της ημέρας, όχι μόνον εις την άρχαίαν αυτών πατρίδα αλλά και εις όλον τον πολιτισμένον κόσμον.

Ο Ολύμπιος Ζεύς ήτο κατεσκευασμένος εκ χρυσοϋ και ελέφαντος. Διά της άριστερής εκράτης σκήπτρον, διά της δεξιᾶς την Νίκην, επίσης χρυσελεφάντινον. Ο θρόνος έφ' ού εκάθητο, έστηρίζετο επί τεσσάρων κίωνων, εκοσμείτο δε διά πολυτίμων λίθων και διαφόρων ζωγραφιών και αναγλύφων. Είς το άνω μέρος του θρόνου εικονίζοντο έδωθεν μὲν αί τρεις Ω ρ α ι, εκέθεν δε αί τρεις Χ α ρ ι τ ε ς. Οι πόδες του καθήμενου θεοϋ έστηρίζοντο επί υποπόδιου, φέροντος λέοντας χρυσοϋς και τον Θησέα παλαιόντα προς τας Αμαζόνιας. Εκτός τούτων και άλλαι παραστάσεις θεών και ήρώων εκόσμου το σύνολον.

Άλλ' οιαδήποτε περιγραφή δεν θα ήτο ικανή να σας δώση ιδεάν της καλλονής και της μεγαλοπρεπειάς του αγάλματος. Ο Ολύμπιος Ζεύς θεωρείται όχι μόνον ως το κάλλιστον έργον του μεγάλου Φειδίου, αλλά και ως το περιφανέστερον και θυμαστότερον έργον της άρχαιάς τέχνης.

Επί του βάθρου του αγάλματος υπήρχεν η εξής επιγραφή:

Φειδίας Χαριμίδου υιός Αθηναίος μ' έποίησεν

Ο βλέπων τον Ολύμπιον Δία κατελαμβάνετο υπό θαυμασμοϋ, διότι ο τεχνίτης κατώρθωσε να πεικονίση έξαισίως τον « πατέρα άνδρων τε θεων τε », τον παντοδύναμον Δία, εν όλω τή μεγέθει της σοφίας αυτού και τής αγαθότητος. Διά τούτο οι άρχαιοι έλεγον: « Η αυτός ο Θεός κατήλθεν εις την γην, η ο Φειδίας άνήλθεν εις τον ούρανόν. Έθεωρείτο δε δυστυχής ο μη

κατωρθώσας να ιδη μίαν φοράν τουλάχιστον εις την ζωήν του τον Ολύμπιον Δία.

Πότε και πως εξηφανίσθη το θαύμασιν τούτο έργον, δεν είνε ακριβώς γνωστόν. Ότι οι Ρωμαιοί άπεπειράθησαν να μετχομίωσιν αυτό εις Ρώμην, είνε βέβαιον άλλ' ότι το άγαλμα μετεκομίσθη εις Κωνσταντινούπολιν επί Θεοδοσίου του Μεγάλου και ότι κατεστράφη μετά των πυρποληθέντων ανακτόρων, δεν βεβαιούται ιστορικώς. Το πιθανότερον είνε ότι το άγαλμα κατεστράφη μετά του ναοϋ, ο όποιος εκάει επί Θεοδοσίου του Μικροϋ.

ΦΙΛΙΣΤΩΡ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΡΗΜΑ]

[Συνέχεια. Ύδ σελ. 85]

— Το ίδιο όνομα! έίπεν η Κυρία Ένσορτ παραδόξως σύμπτως πραγματικώς! Άλλ' άπορώ πως ένα παιδί του όρουμο μπορεί να όμοιάξη τόσο με τον άγγελό μας! προσέθεσε μ' ελαφρόν μειδίαμα.

— Δεν είνε διόλου παιδί του όρουμο, αγαπητή μου είνε τρυφερό, λεπτοκαμωμένο και πολύ εύγενικό. Θα το ιδής και θα κρίνης μόνη σου, γιατί θα έλθη χωρίς άλλο σήμερα με τη μικρή του φίλη. Το καιμένο το κορίτσι θέλει τόσο πολύ να πωλήση την Έσμεράλδαν και το άγορί θέλει τόσο πολύ να ιδη τας εικόνας μου! Μου φαίνεται μάλιστα πως έχει μεγάλη κλίσι για τη ζωγραφική. Να έδλεπες πως μ' εκύτταζε με τα ματάκια του τα γαλανά...

— Μπα! κι αυτό γαλανά μάτια έχει; — Ναι, γαλανά πολύ βαθειά, αποκλίνοντα προς το όχρουν, όπως τα ματάκια του παιδιού μας και τα μαλλιά του είνε τα ίδια, πυκνά, καστανά και σγουρά. Φυσικά τα φορέματά του είνε πτωχικά αλλά είνε πολύ καθαρά και το όλον του παιδιού αποπνέει μίαν δροσερότητα. Μου φαίνεται ότι είνε αδύνατον να το ιδη κανείς και να μη το αγαπήση.

Ο κ. Ένσορτ όμιλει ακόμη, όταν κτύπημα δειλόν ηκούσθη εις την θύραν. Όταν ηνοιγήθη, εισήλθον κρατούμενα εκ της χειρός τα δύο θελκτικά παιδιά, τα όποια επερίμενεν ο ζωγράφος, με κάποιαν συστολήν, άλλ' όχι με άδειότητα.

— Βλέπετε, κύριε, ότι σας έφερα και την Δεαν, έίπεν ο Φίλιππος, υπερφηανος διά το κατόρθωμά του. Είς τον ζωγράφον εφάνη ακόμη ώραιότερος η την προτεραίαν, με τα ζωγρά του χρώματα, με τους σπινθηροβο-

λύντας όφθαλμούς του και τους βοστρύχους της κόμης του, πίπτοντας επί του λευκοϋ και άγνου του μετώπου. Η Άντωνία του είχε φορέση τα κυριακάτικα του, βλούζαν άσπρη και πανταλονάκι κυανούν. Με το ένα χέρι εκράτει την φάθαν του, με το άλλο έσφιγγε την χείρα της Δεας, ως αν εφοβείτο μήπως του φύγη. Το ροδόχρουν προσωπάκι του κορασίου δεν είχε την πλήρη θλίψωσιν και ανησυχίας εκφρασιν της προτεραςίας. Έξέφραζεν απεναντίας έλπίδα και χαράν. Και ήτο τόσο θελκτική με το ελαφρόν μειδίαμα, το διανοϊγον τα χείλη της και με το ταπεινόν και συνεσταλμένον της ύφος, το όποιον εν τούτοις ούδεν είχε το άδέξιον η άπειρόκαλον. Εκράτει το μικρόνκάνιστρον της, έντός τουόποιου εύρίσκετο η Έσμεράλδα με την ποικιλόχρωμον στολήν της χορευτρίας, συνοδουμένη υπό της Τζαλής, της αιγός με τα χρυσα κέρατα.

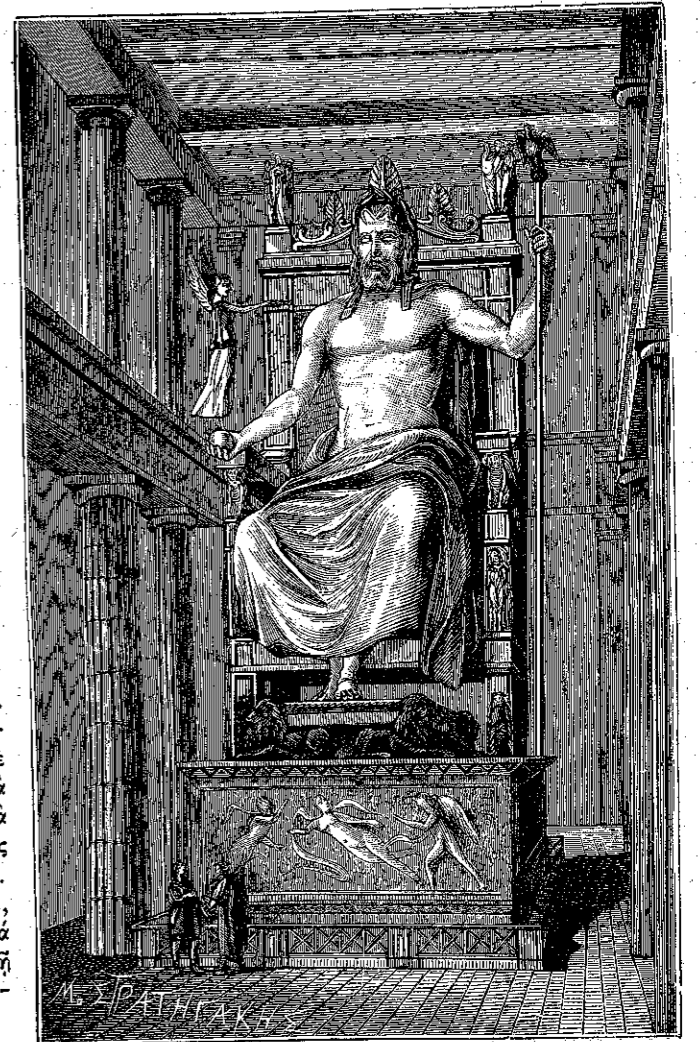
Ο κύριος Ένσορτ υπεδέχθη με πολλήν χαράν τα δύο παιδιά και τα έπαρουσίασεν εις την σύζυγον του.

— Έδω είνε, Λαύρα, τα μικρά μου μοδ έλα, τη έίπε. Πως σου φαίνονται;

Η κυρία Ένσορτ εκύτταζεν όλίγον την Δεαν, άλλ' οι μαύροι και μελαγχολικοί της όφθαλμοί προσηλώθησαν επί του προσωποϋ του Φίλιππου, τον όποιον παρατήρησεν επί πολύ με βαθείαν συγκίνησιν και εκπληξιν ζωηράν. Δεν επρόφερε λέξιν αλλά μετά τινος στιγμάς, απέστρεψε την κεφαλήν, εκάλυψε το πρόσωπον με τας χείρας και ήρχισε να κλαίη.

Ο κύριος Ένσορτ ώδήγησε τα παιδιά εις άλλο μέρος του δωματιού, διά να μη λυπηθούν, δλέποντα την σύζυγον του κλαίουσαν. Απεναντίας προσεπάθησε να τα ένθαρρύνη διά παντοειδών περιποιήσεων. Τοίς έδειξεν ό, τι υπήρχεν εις το δωμάτιον αξιοπερίεργον τοίς έδει-

ξε τας εικόνας του και τοίς έειπε τι παρίστανε κάθε μίαν τοίς έδειξε τα φυτά και τα άνθη, τοίς προσέφερε καρπούς και ζαχαρωτά. Έξήγαγε την Έσμεράλδαν από το κανιστρον της Δεας, εισήγαγεν εις την θέσιν της εν χαρτονομίσμα πέντε δολλαρίων και έστησε το άγαλματίον επί της ίδιας τραπέζης, ως συμπλήρωμα του Κουασιμόδου. Τέλος, άφ' ού είδεν ότι τα παιδιά εξεθαρρύνθησαν αρκετά,

ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ

έτοποθέτησε νέαν όθόνην επί του όκριθαντος και είπων εις τα παιδιά ότι θα εζωγράφιζε την εικόνα των, τα έτοποθέτησεν ένώπιόν του. Είς την άρχην ο Φίλιππος ήτο κάπως ανήσυχος άφ' ένός ήθελε να πηγαινίη πλησίον του ζωγράφου, διά να βλέπη τι κάμνει άλλ' εζ' άλλου η επιθυμία την όποιαν είχε να φανη εύπειθής και να ποζάρη κ α λ ά, του επροξένησε την ανησυχίαν εκείνην, την εκδηλουμένην δι' άκουσίων νευρικών κινημάτων. Επί τέλους κατώρθωσε να νικήση τον εαυτόν του και να ποζάρη τόσο καλά, όσον και η Δέα, η όποία έστέκετο ακίνητος ως άγαλμα, συνειθισμένη καθως ήτο

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάκτορας του 'Υπουργείου της Παιδείας... και υπ' του 'Εθνικού Πατριάρχου...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ... Εξωτερικού δραχ. 7...

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ... ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ... Έν Ελλάδι λεπ. 15... Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15

Περίοδος Β'—Τόμ. 3ος... Έν 'Αθήναις τήν 6—13 'Απριλίου 1896... Έτος 18ον.—'Αριθ 13—14

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο πατέρας του Πετράκη, επειδή ο υίός του...

— Νά, τώ είπε, να τα φυλάξης και να τρώς...

— Αλλά την άλλην ημέρα ο Πετράκης δεν είχε κανένα.

— Πώς; τα έφαγες όλα; τον ήρώτησεν ο πατέρας του.

— Ναι, πατέρα, ένθυμήθηκα την παραγγελίαν σας.

— Ποίαν παραγγελίαν;

— Δεν μου είπατε μία φορά να μη αναβάλλω ποτέ...

Έστἀλη υπ' του Καστελλιότου

Η Λιλή—Μαμά τώ σαπούνι μου είνε άρροστο.

Η μητέρα.—Πώς το ένόησες;

Η Λιλή.—Μά νά, μαμά, ήμέρα την ήμέρα όλω λιγνύει!

Έστἀλη υπ' του Έρευνητοῦ

Γενεκα τῶν έορτῶν του Πάσχα και ἑπι τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων...

ΑΔΙΑΠΛΑΣΤΕΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Χριστός Ἀνέστη! Ἀπό ένα γλυκό φιλάκι εἰς δλουε και εἰς δλας...

Ὡ, πόσον μ' ἐλύπησεν ἡ ἐπιστολή σου, Ἐλ- ληνίε Καλλιτέχνι!

Κάθε τί που μου στέλλεις, πρέπει να το ὑπογράψης, ἀγαπητέ Δ. Ζαλοκώστα...

Προτιμῶς τῶν «Καίσαρα Κασκομπέλ» ἀπό τῶ ἐν Ὀκιογενεῖαν Ὀμηρεῖας...

κόρη μου, θα γίνει μιαν ἡμέραν λογία γυνή.

Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, Ἀύρα τοῦ Ἀρίωνος, δὲν ἔδωσα προσοχὴν...

Ὁ νέος μου φίλος Δ. Α. Καμπάνης μου στέλλει τὸ ἐξήκ.

Ὡ, πὼς ἤθελα νά εἶμαι και ἐγὼ εἰς τὴν Συναυλίαν που ἔπαιζες μετὴν ἀδελφήν σου, Ἀρχιναύαρχε Θεμισσοκλή!

Εἶπα, Καρδερίνα, εἰς τὴν γάταν μου Πίσσαν...

Τὸ πιστένω Χρυστὴ Ἀμμονοδιά, ὅτι εἶχες θερμότερον πόθον...

Ὁραίν το ψευδώνυμον σου, Εἰρηρικὸ Ὀκεανέ.

Κάποιος ἤθελε νὰ στετυθεῖ μαζί σου, Ἐλληκωρίας Παρθένε...

Ὁ Καλὸς Γεῖτον στέλλει δὸ τοῦ συνεργάτου μου κ.

Ὁ Ἄετος τῶν Ὁρέων με παρηκαλεῖ νὰ χαριετίσω...

Κάποιος τὴν ἡμέραν ἠρώτησε, ὅτι εἶχες ἄδικον νὰ παραπονῆσαι...

Ὁ Ἄετος τῶν Ὁρέων με παρηκαλεῖ νὰ χαριετίσω...

Ὁ Ἄετος τῶν Ὁρέων με παρηκαλεῖ νὰ χαριετίσω...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἑλισει στέλλονται μεχρι 5 Μαίον 1896.

167. Στοιχειώδης. Ἐκ συλλαβῶν συνίσταται μῆδς, μῆδς και μόνη και δι' ἐμοῦ ἀειθαλῆς...

168. Στοιχειώδης. Διώσε κ και βάλε ι και ἀμέσως 'ς τή στιγμή τὴν μαγειρικὴν θ' ἀφῆσω...

169. Μωσαϊκόν. Ἐμὲ ἂν χάσῃ τὸ ἄρωμα θὰ παύσῃ νὰ μυρίζῃ. Ἐμὲ ἂν χάσῃ ὁ Ζεφυρος θὰ παύσῃ νὰ δροσίξῃ.

170. Ἀστήρ. + + + Νάνικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὅστε νὰ γαμινώσεται καθετῶς...

171. Ἀεξιθρία. Τίνας Ἐλληνικοῦ χωρίου τὸ ὄνομα ἐκ πέντε συλλαβῶν ἀποτελοῦμενον περιέχει πέντε ἄλλα και οὐδὲν ἄλλο φωνήεν;

172—176. Μαγεικόν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς οὐδηήτου γράμματος...

177—180. Ἐπανόρθωσις λέξεων. Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων...

181—185. Φωνηεντόγραφος. Τῆ βοηθεια τῶν κάτωθι συμφωνῶν σχηματίσον πέντε λέξεις...

Λ Υ Σ Ε Ι Σ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 3 Φεβρουαρίου 1896

67. Παρράσις (παρὰς, ἴος).—68. Ἄρατος, ἄρκτος.—69. Ἡ μαστίχη.—70—71. 1, Κίμων, 2, Χέρης.—72—73. 1, Ἀύρα, θύρα, θήρα...

74—78. Ἡ ἀναλλαγή γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων τ και ι, οἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἰνε:

79. Ἡ φωτιά.—80. Ἡ λέξις μονόλογος.—81. ΣΕΛΗΝΗ (1, Σέλας, 2, Ἐρωδιός, 3, Λάτος, 4, Ἥπαρ, 5, Νεῖλος, 6, Ἥσιδος).

82. ΠΑΡΙΣΙΟΙ (1, Πάρος, 2, Ρίον, 3, Σικάγον, 4, Οἶτη).—83. Ὁ χρόνος και ὁ θάνατος εἰνε ἀνάλητοι.

ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Π' ΟΛΟΥΣ περισσότερον ἡ Μάρθα,— ἡ καλή οὐκ ἀκόνομος μου Μάρθα μετὸ πλουμιστὸ της...